

OBRAZ MINULOSTI

● — pointa

Eva Marie

Obraz minulosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Eva Marie

Obraz minulosti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Eva Marie

OBRAZ MINULOSTI

● ■ pointa

Copyright © Eva Marie, 2025

Obálka: © Zuzi Maat, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-371-4

ISBN e-knihy 978-80-7691-916-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-917-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-902-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*„Zákony jsou pavučiny, skrze něž velké mouchy
proletí, kdežto malé se do nich zapletou.“*

Charles Louis Montesquieu

Prolog

Praha, 2003

Teplý, skoro až horký, dusný vzduch znemožňoval jakýkoliv pohyb, a proto se několik osmiletých chlapců hrajících venku kopanou rozhodlo, že raději nechají hru na další den a půjdou se každý domů svlažit něčím studeným, než je horko ubije.

Černovlasý chlapec sebral ze země míč a rozloučil se s kamarády, kteří se vydali na opačnou stranu ke svým domovům. Osamocený pokračoval parkem na cestu táhnoucí se podél kolejí, jež za malý okamžik, když zabočil do jedné z ulic, nechal uhánět za zády dál do neznáma.

Plouživým krokem se šoural v objetí domů a hřbetem ruky si setřel pot, který mu z horka vyrazil na čele. Konečně došel ke krásnému rodinnému domu, zaplul za branku a těšil se, až mu maminka připraví jeden z těch svých báječných studených ovocných koktejlů, které mu vždy v létě dělá a on si je pokaždé nemůže vynachválit.

Otevřel vchodové dveře, sundal si boty a rozběhl se do obývacího pokoje, kde zůstal stát jako opařený. Z očí mu vytryskl proud slz a srdce mu tlouklo jako dupot celého stáda koní. Nemohl skoro dýchat, když se přes hlasité vzlyky namáhavě snažil dostat do plic proud vzduchu.

Nemohl uvěřit tomu, co vidí. To přece nemůže být pravda?! Přes závoj slz šokovaně hleděl na bezvládné matčino tělo ležící v červené kaluži krve pomalu se vsakující do šedého koberce. Její nevidoucí oči mu najednou připadaly tak cizí, jako by jí ani nepatřily.

„Alexi, běž pryč,“ zavolal na něho otec, držící mrtvé tělo, na něž dopadaly jeho slzy, „nekoukej na to.“

Chlapec se vůbec nedokázal pohnout, jako by se mu nohy přilepily k zemi, zato kolena se proměnila v želatinu, takže se zhroutil na zem a tvář si zakryl dlaněmi. Měl hysterický záchvat a nevěděl, co se děje. Chtěl se zeptat táty, ale z nějakého důvodu nemohl ani mluvit, sotva dýchal a promočený obličej i dlaně ho pálily od slaných slz.

Zanedlouho, i když chlapci se to zdálo jako věčnost, přijeli záchranáři a policie. Poté, co zabezpečili místo činu, přispěchal k Alexovi otec a stiskl ho v objetí.

„C-co... co se to děje?“ vykřikl směrem k tátovi.

„Já nevím, Alexi,“ vydechl přerývaně. Jak se zdálo, ani on nemohl žalem příliš mluvit. „Já nevím. Tohle je šílenství.“

„Je nám to líto, pane,“ oznámil jeden ze záchranářů opatrně, když přistoupil k nešťastně se objímající dvojici, „už je pozdě. Nelze jí pomoci.“

Alex uslyšel, jak se otci zrychlil dech a jak se snažil zadržet hrozící výbuch emocí.

„Co je s maminkou?“ vykřikl zoufale a hleděl na tatku, který jen bezduše civěl před sebe a nechával kapky slz stékat mu po tváři.

„Je pryč,“ obrátil hlavu k synovi a zadíval se mu do očí, „odešla do nebe.“

O týden později se Alex ve svém pokoji oblékal do černého obleku, ve kterém si nepřipadal vůbec dobře. Zase mu po obličej stékaly slzy a tušil, že kdykoli si na maminku vzpomene, to nebude jinak.

Do reality ho vrátilo otcovo volání zezdola. Podíval se naposled do zrcadla. Připadal si, jako kdyby zestárl alespoň o deset let. Navždy ztratil svá bezstarostná dětská léta. Teď už ho bude v životě provázet jen ztráta milované osoby.

Odvrátil se a seběhl po schodech, kde už na něho v chodbě čekal táta, taktéž v černém obleku. Alex si připadal jako jeho menší verze. Vlastně to tak i bylo.

„Půjďme,“ oznámil mu tiše, chytl chlapce za ruku a vedl ho hlavními dveřmi po šterkové cestě k brance, kterou vyšli na zcela tichou ulici, kde jedinou známku života představovalo auto stojící u chodníku.

Alex vůz poznal a bez skrupulí nastoupil dozadu. „Ahoj, strejdo,“ pozdravil muže, vedle něhož se usadil. Naštěstí bylo auto dost veliké, takže se v něm nemačkali ani poté, co se k nim na zadní sedadlo přidal i jeho otec.

„Tak co, Maxi?“ vzdechl tiše s posmutnělým výrazem muž po Alexově levé ruce.

Jmenovaný se jen tiše díval z okénka a na přítelovu otázku se jen mírně pootočil a se slzou stékající po tváři zavrtěl hlavou a následně pokrčil rameny. Alex poznal, že táta nechtěl promluvit, protože kdyby to udělal, rozbrečel by se. On to měl stejně.

„Chápu,“ odvětil jeho přítel a od té doby je celou cestu provázelo jen ubíjející hrobové ticho, které vraždilo.

Alex se od matčiny smrti díval do otcovy tváře tak často, že už znal každý žalostný výraz i rozpoložení jeho emocí, proto se protentokrát otočil na jejich rodinného přítele, který pro ně přijel se svým osobním řidičem.

V dokonale padnoucím obleku vypadal upraveně jako vždy, ale jeho oči mluvily za vše. Občas je smutně zavřel na delší dobu. Alex věděl, že jejich rodina pro něho znamená hodně, navíc se všichni chovali, jako by byl jejím členem, ačkoliv žádné příbuzenské svazky ani krev je nepojily. Pro Alexe to byl ovšem strejda, bez něhož by si rodinu nepředstavil. S tátou mu vyprávěli, že se znali už od dětství a stali se z nich nejlepší přátelé a zůstali jimi po dlouhá léta.

Cuknutí značící, že se auto zastavilo, přivedlo malého chlapce zpět do reality. Oba muži po jeho stranách vystoupili a otec se pro něho natáhl zpět.

„Pojď, Alexi,“ popohнал ho, když se vyšoural z útroby auta.

Alex se porozhlédl kolem a ihned poznal, že jsou na hřbitově. Na místě konání pohřbu. Otec ho rukou mírně postrčil do zad a společně po boku strýce vykročili k budově, kde se obvykle konala poslední rozloučení s milovanou osobou.

Před ceremoniálem jim bylo umožněno poslední osobní rozloučení v místnosti, kde byla otevřená rakev.

„Nevím, jestli bys ji měl vidět,“ poznamenal táta, ale Alex protestoval. Chtěl ji ještě jednou spatřit, ať už to bylo jakkoliv strašné. Potřeboval se naposled podívat do jejích laskavých oříškových očí.

Alex si stoupl na špičky, protože by jinak neviděl dovnitř. Ležela nehybně, pleť měla bílou jako papír a oči zavřené, jako by spala. Vypadala jako porcelánová panenka. Její tělo bylo stále tu, ale duše už dávno v nebi.

Alexovi znovu vytryskly slzy. Ještě se podíval na její hrud', ale nenašel, co hledal.

„Kde ho má?“ optal se a ukázal na matčin krk, kde obvykle visel náhrdelník se zlatým přívěskem ve tvaru srdce.

Otec pokrčil rameny a kroutil hlavou. „Nevím,“ odpověděl tónem, jenž naznačoval, že nějaký náhrdelník teď není důležitý, přesto pokračoval, „když jsem ji našel, neměla ho. Možná ho vzal...“

Nedořekl to, ale chlapec věděl, že slovo, jež nevyslovil, bylo vrah. To ho rozbřečelo a možná i naštvalo. Chtěl, aby ten přívěsek měla. Možná se to v této situaci nezdálo důležité, ale pro něho to znamenalo vše. Sám jí ho totiž vybral a uvnitř srdce, které se dalo otevřít, se ukrývala fotka otce i syna, aby tak navždy mohli být s ní. Nyní ale bohužel šperk na její hrudi nespočíval.

Po pár minutách vyšli do atria, kde čekali, než se připraví obřadní síň. Když do ní vešli, usadili se do první řady. Porozhlédl se kolem, a i přes usazené oči viděl, že celá místnost přetékala

lidmi, které sotva znal, anebo je v životě neviděl. Nedivil se, jeho maminka byla jedna z nejbáječnějších žen, není tedy divu, že si ji oblíbilo tolik lidí.

Pohlédl před sebe a spatřil černou rakev obklopenou spoustou květin a obrovských věnců se stužkami. Je uvnitř, pomyslel si smutně, bez ducha, bez života, navždy pryč. Už nikdy s ní nebude moct promluvit, už nikdy se s ní nebude moct poradit. Nedokázal si představit život bez ní a netušil, jak to s tátou zvládnou. Při vzpomínkách na ženu jejich života se z jeho očí spustil vodopád slz.

Zanedlouho přišla paní v černé róbě a s rezavými vlasy. Začala klidně a harmonicky pronášet proslov jako poslední rozloučení. Alex ji ovšem vnímal jen napůl.

„... Sophie Baxové, milující maminky, manželky, kamarádky a dcery, jež skonala na následky střelného zranění,“ zaslechl Alex z úst té ženy.

Střelného zranění. Otec mu pověděl, co se dozvěděl od policie, prý mu pouze sdělili, že se jednoznačně jednalo o vraždu. Nenašli žádný motiv ani způsob provedení, aby to mohla být sebevražda, tudíž se ke všemu tomu žalu přidalo ještě i náročné vyšetřování. Chlapec absolutně nechápal, proč by někdo chtěl jeho maminku zabít. Ona byla ta nejhodnější bytost na celém světě. Po její smrti cítil, jako by ho jeden kus jeho samotného opustil, už si nepřipadal úplný.

Pevně svíral tátovu ruku a doufal, že ho udrží nad vodou, do níž se nořil hlouběji a hlouběji.

Po několika minutách ho otec vyvedl ven na čerstvý vzduch, odkud pokračovali k jejímu hrobu za pracovníky pohřební služby, kteří před nimi nesli rakev a následně ji uložili do vykopané díry v zemi. Chlapec k ní přistoupil, vzal z nabízeného košíku hrst lístků růže, hodil je do hloubky a odstoupil ke stromu, kde nechával vychladnout svůj smutek, který se čím dál tím víc měnil ve vztek na člověka, jenž dokázal něco takového udělat.

Náhle k němu přistoupil starší muž, kterého Alex moc neznal, ale občas ho vídal v matčině přítomnosti. Musel ji tedy znát.

„Upřímnou soustrast, Alexi.“ Poklekl na jedno koleno, aby se mu výškově vyrovnal, přestože mu to činilo značné obtíže. „Nezasloužila si to, ale pamatuj, spravedlnost si najde cestu. Jen jí musíme trochu pomoci. I za cenu něčeho jiného.“ Poté se s heknutím zvedl a odešel.

Chlapec neměl ponětí, proč mu to říkal nebo co to mělo znamenat, ale neřešil to. Dokázal cítit pouze prázdnotu, kterou utrpěl jejím odchodem.

Pořád stejně svíravé pocity samoty Alexe zahlcovaly ještě tak milionkrát víc, když seděl na parapetu a díval se z okna dětského domova na bouřlivý déšť a vzpomínal na události po pohřbu.

Pamatoval si, že předvolali tátu na policejní stanici, ale už se nevrátil. Alexe si vzal dědeček na hlídání, ale místo toho, aby si pro tátu došli a vrátili se s ním zpět, museli k soudu, kde jeho otce obvinili z vraždy jeho matky. Náročný soudní proces trval přes rok. Na Alexe toho bylo moc, a ještě se nakonec dozvěděl, že ztratil nejen maminku, ale i tatínka a zůstal jako sirotek. Bez rodičů a bez domova.

Věděl, že to táta neudělal. Netušil jak, ale prostě to věděl. Byl si tím naprosto jistý. Nikdy by to neudělal. Miloval ji. Říkal mu to. Říkal to často i jí, když ještě žila.

„Alexi, nevěř tomu. Nikdy bych to neudělal. Miloval jsem ji a stále ji miluji, i když tu s námi není,“ zněla jeho slova, než ho odvedli do jeho cely ve vězení. Alex mu na to nic neodpověděl a každým dnem, každou sekundou toho litoval. Nejradši by zakřičel: „Já vím!“ Ale nic takového neudělal. Jen tiše stál a přál si, aby se probudil z téhle noční můry.

Otřel si hřbetem ruky slzy a prudce mrštil polštářem, který ležel na parapetu vedle něho, o zeď. V tu chvíli si slíbil, že za každou cenu najde vraha, pomstí mámu a osvobodí tátu, načež se dal do šíleného pláče.

Současnost

Měsíční svit prosvítal mezi závěsy velkého okna Národní galerie a jeho paprsky dopadaly na plátno. Vivien Vincentová dokončovala svou práci, které se věnovala už dlouhých pět měsíců, a ačkoliv své zaměstnání milovala, tento obraz jí připadal nadmíru úmorný.

Vivien pracovala jako restaurátorka a čas od času jako malířka na zakázku. Už od mala vykazovala známky klidné umělecké duše. Přála si být malířka, a proto se tomuto oboru věnovala i co se výběru škol týče. Po dostudování dějin umění se rozhodla přejít na obor restaurování, kterému se pracovně stále věnuje, neboť samotná malba na zakázku by v dnešní době nejspíše na plnohodnotnou obživu nestačila, avšak i přes záplavu fotografií se najdou tací, již si přejí obraz, takže mohla své sny alespoň částečně realizovat.

Odložila štětec a kousek poodstoupila od zrestaurovaného díla. Změřila si ho kritickým pohledem umělce a spokojeně se usmála. Konečně hotovo.

Promasírovala si rukou ztuhlý krk, a pomalu se ploužila k východu, přičemž si cestou svlékla bílý pracovní hábit, místo něhož si vzala z věšáku u dveří kabát, a se zívnutím zhasla světla. Zamkla pracovnu a vyšla do nitra galerie mezi bohatou sbírkou uměleckých děl. Ráda se mezi nimi procházela, i když všechna viděla tak milionkrát, ale dnes se vzdala krásného potěšení a spěchala domů do měkkého ráje peřin bojovat s věčnou únavou.

Když přišla domů, svlékla veškeré oblečení a vydala se do sprchy smýt ze sebe pachů hromadné dopravy. Proud horké

vody uvolňoval svaly jejího ztuhlého těla i zahlcenou mysl. Když se jí plíce začaly plnit hlavně párou, znamenalo to, že je ve sprše příliš dlouho. Uzavřela přívod vody a sáhla po bílém županu, do něhož se celá zabalila, a po vyčištění zubů se konečně vydala přes chodbu do postele.

Naštěstí se její pokoj nacházel skoro hned vedle koupelny, ale dlouhá a prostorná chodba zařízená v uklidňujícím severském stylu spojovala mnohem více dveří. Vivien cestou do své ložnice mýjela po levé ruce schodiště vedoucí na střešní terasu, z níž si často užívala nádherný výhled na Vltavu. Za schodištěm se skrývala vstupní hala. Za jejími zády chodba pokračovala do obývacího pokoje spojeného s kuchyní. V hlubinách chodby, jež se před ní ztrácela, se ukrývaly ještě dva pokoje – ložnice rodičů a pokoj její starší sestry Sandry, který nyní využívala jako umělecký ateliér, kde malovala vlastní obrazy.

Sandra se před dvěma lety odstěhovala se svým nyní již manželem do vlastního domečku a v současnosti plánují rodinu. Podle vzhledu bylo zřejmé, že jsou v příbuzenském vztahu, ale co se povahy týče, nemohly být odlišnější. Sandra jakožto extrovertní jedinec toužila po pozornosti. Tu upoutávala svou extravagantností, díky které získala práci redaktorky v módním časopisu.

Vivien otevřela dveře a vydala se přes rozměrný koberec k oknu. Jemné chloupky hladily její bosé nožky, jako by kráčela po čerstvém mechu. Vždy před spaním, a dnešek nebyl výjimkou, pohlédla z okna na noční Prahu. Otevřela na chvíli okno, aby nasála čerstvý vzduch, a na chvíli se zaposlouchala do zvuků snad nikdy zcela neutichajícího hlavního města. Svěží chladný vánek nasáklý vodou se tlačil dovnitř a zaplňoval celou místnost, až se rozklepala zimou.

Okno zavřela a stočila zrak z noční metropole na diář ležící na bílém pracovním stole po její levé ruce, který oznamoval, že se má sejít se svou dlouholetou kamarádkou Gabrielou. No jasně. Pro hektické pracovní dny by málem zapomněla. Znalý

se už od školky, a ačkoliv se jejich pracovní dráhy naprosto lišily, vždy si zůstávaly blízké. Přestože se na Gábinu těšila, v duchu se připravovala na záplavu kamarádčiných novinek a různého tlachání, které bylo občas úmorné, ale nadmíru zábavné. Jen musela připravit svou introvertní stránku na živočišnost kamarádky, kterou podporovala svými úsměvy, a často se skutečně snažila zorientovat v jejím životě, i když to představovalo nadlidský úkol.

Zaklapla diář a popošla k masivnímu nábytku z dubového dřeva ukrývajícimu oblečení. Převlékla se do pyžama, které ještě nejspíše pamatovalo její pubertální já, a vydala se do postele, jež svojí velikostí zabírala polovinu pokoje. Zaplula do peřin vonících po levanduli. Cítila se jako na obláčku, a proto rychle usnula.

Zničehonic se pokojem rozlehlo, za normálních okolností vcelku tiché, mobilní zvonění oznamující příchod zprávy, které teď uprostřed noci připomínalo spíše hlasitý koncert rockové skupiny, a narušilo tak Vivieninu cestu po snovém světě.

Rozmrzele hmátla po telefonu. Stěží na pár milimetrů otevřela ospalostí slepené oči, na které v hluboké tmě útočilo divoké světlo silou stovek reflektorů. Rozklikla příchozí zprávu, jejíž odesílatel byl označen pouze telefonním číslem, což znamenalo, že daného člověka neznala. Nebo přinejmenším neměla jeho číslo v kontaktech. Následující text skoro spící Vivien zcela probudil. „*Slečno Vincentová, rád bych si s Vámi promluvil v naléhavé záležitosti. Zítřka o páté hodině na Vás budu čekat v Cafe Bar Riviera. Přijďte. Je to důležité.*“

Vivien zírala na obrazovku, jako by v ní viděla ducha. Kdo to napsal? Proč se chce sejít? Odkud ji zná? A v jaké naléhavé záležitosti? Možná je to jen další zákazník, zaradovala se na chvíli. Jenže zákazník by určitě nepsal takhle pozdě a tohle rozhodně nebyl styl, jakým ji žádali o obraz. Z hlubin Vivieniny mysli vyplouvalo nespočet podobných myšlenek a otázek.

Nakonec odložila telefon, který jako by najednou ztěžkl tak, že ho sotva unesla.

Přemítání nad záhadným pisatelem přerušilo odbíjení půlnoci z nedaleké věže. Dnes už je pozdě, zítra se poradím s Gabčou, rozhodla se v duchu a s různorodými myšlenkami nakonec po dlouhém rozjímání upadla do neznámých končin snových světů.

Druhý den se probudila s bolestí hlavy a kručením v žaludku. Sáhla po svém županu a vydala se rychle do kuchyně na snídani, kde ji čekala matka s talířem míchaných vajíček. Normálně si ukuchtila něco sama, ale byla vděčná, že se čas od času jako zázrakem vrátila do dětských let a nemusela se po ránu namáhat.

„Děkuju, mami, ty jsi poklad.“

„Zase jsi pracovala pozdě do noci, Viv?“

„Zas tak pozdě to nebylo, neměj strach,“ přátelsky se ušklíb-la a hladově se vrhla na vajíčka.

„Musím jít, nevěsta je náročná,“ odfrkla si pobaveně matka a začala do náruče sbírat všechny důležité desky týkající se svatby její klientky a samozřejmě kabelku, kde nosila všechno a zároveň nic, protože se to v ní záhadným způsobem ztrácelo jako v Bermudském trojúhelníku.

„Chce mít všechno perfektní, nediv se jí,“ zavolala Vivien na usmívající se maminku, než za sebou zabouchla dveře.

Pracovní naplň její matky spočívala v organizování svateb. Když před rokem a půl pomáhala s přípravami na důležitý den své starší dcery, využila své aktivní povahy a z vášně se stala obživa. Je očividné, že Sandra zdédila svou extrovertní povahu po matce, kdežto Vivien svůj díl klidné náтуры získala od otce, který již zrána vyrazil na Karlovu univerzitu předávat moudra studentům.

Ticho prázdného bytu přerušoval jen šum venkovního života a Vivien si vzpomněla na onu noční příchozí zprávu. Úzkost

jí najednou sevřela hrdlo, které suchostí připomínalo Saharu, a tak se šla raději odreagovat do koupelny.

Zabalila se do ručníku a následně se chopila kartáčku na zuby. Při jejich čištění na sebe hleděla do zrcadla. Nevypadala zas tak zle. No dobře, teď připomínala přímo krále zombiků, ale když se snažila, dalo se na ni koukat. Po vypláchnutí zbylé pasty z úst se pokusila rozčesat kaštanové vlasy. Naštěstí je měla jen po ramena, žádné dlouhatánské liány, tudíž se nemusela příliš namáhat.

Proklouzla přes chodbu do pokoje, kde se zastavila u skříně a zírala na svoji kolekci oblečení. Povětšinou převládaly kousky spíše elegantní a ženské, ovšem nechyběly ani takové, ve kterých si doma lehala na pohovku nebo vytvářela nový obraz. Nakonec se rozhodla pro černé kalhoty cigaretového střihu společně s bílou blůzou.

Popadla kabelku a podzimní kabát hnědé barvy a vyrazila ze dveří na náplavku k Vltavě, k níž to neměla z bytu vůbec daleko.

„Ahoj,“ přivítala vesele svou kamarádku, když se dostala na smluvené místo, a objala ji. Vivienina hlava se zamotala do záplavy zrzavých kudrlin, krásně vonících po šampónu.

Jakmile se dívky odtrhly, vydaly se pomalým krokem po náplavce. Gabčina pusa se celou dobu nezastavila. Musela ze sebe vychrlit předchozí události. Nikdy nebylo situace, kdy by nastalo ticho. Ovšem poslouchat upovídanou zrzku neznamenal nudit se. I z vynášení odpadků dokázala vytvořit zajímavou a vtipnou historku na hodinové vyprávění. Pravděpodobně to byly právě její výjimečné komunikační schopnosti, co z ní udělaly tak skvělou právničku.

Dvě hodiny utekly jako voda a oběma začalo kručet v břiše. Usedly tedy do nedaleké restaurace, odkud si i nadále vychutnávaly výhled na řeku. Lidí bylo naštěstí uvnitř pomálu, což se o ulicích Prahy nikdy říct nedalo, a tak nebyl problém sehnat stůl.

Za okamžik se před nimi objevily jejich nápoje. Vedle čisté vody, kterou si objednala Gabča, se Vivien cítila se svým pomerančovým džusem mírně nesvá. Vodu piju pořád, proč za ni mám platit i v restauraci, uklidňovala alespoň trochu svoje svědomí.

„Potřebuju radu,“ začala se Viv pomalu svěřovat s problémem, jenž zaplňoval její mysl dlouhé hodiny.

„O co jde?“

„Včera v noci mi přišla podivná zpráva. Podívej.“ Podala přes stůl telefon Gabče.

„Trochu děsivý, co říkáš?“ zeptala se řečnický, než dodala, že to mohl být klidně nějaký další zákazník, který se prostě zapomněl podepsat.

„Jo, sakra děsivý. A zákazník asi těžko, ti se totiž podepisují vždy a o schůzky spíše žádají, než že by mi je přímo nařizovali.“

„Třeba zapomněl. Klid, Viv.“

„Fajn, tak já tam odpoledne půjdu,“ odvětila s vyzývavým výrazem ve tváři. Věděla, že to zabere a její kamarádka trochu zvažní.

„Jdi, ale půjdu s tebou,“ vyhrkla rychle Gabča, „jen kdyby náhodou. Přece jenom nevíš, kdo to je.“

„Díky, potřebuju, abys tam se mnou šla. Teda ne jako společnice, ale kdyby sis sedla vedle a dělala cizího hosta... Prostě pro všechny případy.“

„Samotnou bych tě ani nepustila, neboj,“ usmála se spiklenecky.

Jejich hovor utichl, neboť jim přinesli podle Vivien tu nejlepší syrovou omáčku s těstovinami, jakou kdy ochutnala.

Když dojedly, podívala se na hodinky. Měla ještě dvě hodiny do oné tajemné schůzky, a tak se obě rozhodly vydat ještě na procházku, aby se uklidnila a pročistila si hlavu. Po zaplacení vyšly ven na nábřeží mezi davy lidí. Jejich štěbetání připomínalo spíše hmyzí nálet než lidskou řeč. Vivien se raději podívala na Vltavu.

Najednou v nedalekém přístavu zahoukal parník, načež svým pohybem rozbouřil klidnou hladinu vody a jako by tím rozehnal i její myšlenky a vrátil ji zpět do neklidné reality.

Vivien si nebyla zcela jistá, zda je to správné rozhodnutí. Ano, chtěla vědět, kdo to psal a proč. Její zájem rostl neuvěřitelnou rychlostí. Nicméně se prohlubovala i nejistota, přece jenom jde o neznámého pisatele. Uklidňovala se tím, že se daný člověk zkrátka zapomněl podepsat, ale proč ta zpráva zněla tak naléhavě? A co mohl chtít tak důležitého a zrovna po ní? Možná jen dělala z komára velblouda, ale kolečka v mozku jela na plné obrátky a těstoviny se zdály špatným nápadem, neboť žaludek začal protestovat. Po celou dobu se ji Gabča snažila odreagovat jinými tématy, ale příliš to nezabíralo.

Přesto čas uběhl rychle, tudíž se vydaly směrem k místu setkání. Kousek od osudné kavárny Gabča přidala do kroku a zamířila dovnitř. Vivien ji sledovala a rozklepaně se posadila na lavičku.

Zanedlouho zaslechla z nedaleké věže odbíjení paté hodiny. Nastal tedy správný čas na vzchopení svěšené hlavy a postavení se čelem pravdě.

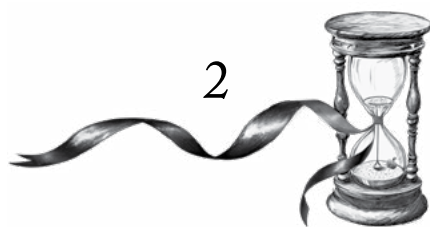
Nasála čerstvý vzduch prosáklý přítomností vody, který se zdál být najednou těžší než olovo, do svých plic, popadla všechnu odvalu a poručila svým nohám, aby směřovaly jistější chůzí na místo setkání s neznámým.

Při vstupu prolétla očima všechny přítomné. Jak mám poznat, kdo to je? uvědomila si najednou Viv, jejíž výraz by se dal zařadit někam mezi šok a nevíru. Jak mohla být tak hloupá a zapomenout na něco tak očividného? Nervozitou si skousla dolní ret, načež celá politá studem nevěděla, co dělat.

„Slečno Vincentová?“ uslyšela za sebou hluboký hlas postaršího muže, jenž ji zachránil před trapnou nerozhodností.

„Ano?“ začala se pomalu otáčet, aby mu pohlédla do obličeje.

„Dobrý den, jsem rád, že vás konečně poznávám.“ Na údiv ve Vivieniných očích lehce pobaveně poznamenal: „To já jsem se s vámi chtěl setkat v naléhavé záležitosti. Prosím, posaďte se.“

Vivien stála uprostřed kavárny jako opařená a jakákoliv slova se jí zasekla v hrdle, jako by je tam někdo přilepil kvalitním lepidlem.

Před ní stál muž staršího vzezření, čemuž nasvědčovaly i prošedivělé vlasy a vousy elegantně střižené spíše pro modela než pro člověka pohybujícího se v uměleckých kruzích. Na sobě měl perfektně padnoucí šedý oblek vypovídající o střihu na míru. Elegance a autorita se z něho valily do okolí silou extrémní tsunami.

„Omluvte mou nezdvořilost. Jmenuji se Samuel Kettner a vlastním hojnou sbírku obrazů,“ převzal iniciativu, zatímco se Vivien vzpamatovávala ze svého prvotního šoku a ujala se nabízené židle naproti svému společníkovi. „Jsem si také vědom své neomalenosti, když jsem se vám do zprávy zapomněl podepsat. Ve spěchu mi to uniklo. Omlouvám se,“ pokračoval ve svém monologu, přičemž mu na rtech pohrával úsměv tak srdečný, že by pohnul i ledovcem.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ vyšlo konečně z jejích úst, „já vás znám, pane Kettner. Jste přece jednou z nejznámějších osobností v našem oboru. Vaše sbírka se vystavuje všude po světě. Je mi potěšením tu s vámi sedět,“ plácala nesourodě a snažila se ukočírovat svůj jazyk.

„To mě velice těší, jsem rád, že to slyším. A prosím, říkejte mi jen Samueli.“

„Bude mi ctí,“ vyhrkla v návalu neuvěřitelného štěstí, „já jsem Vivien,“ dořekla a připadala si jako rajče na rozpálené plotýnce.

Prvotní napětí uvolnila servírka plnící své povinnosti spočívající v obsluhování zákazníků.

„Dobrá, tedy k věci,“ po objednavce dvou káv se Samuel opět chopil slova. „Hledám kvalitního znalce umění, možná i restaurátora a citlivou duši.“ Prsty spojil ve stříšku, přičemž jeho pronikavý pohled vybízel k odpovědi.

„Tím vším myslíte mě?“

„Ovšemže vás,“ promluvil klidným hlasem sebevědomého muže. „Pro mě pracují jen ti nejlepší, nekontaktoval bych vás, kdybych nebyl přesvědčený o vašich kvalitách. V poslední době jsem sledoval vaši práci a nebudu urážet vaši inteligenci tím, že bych lhal. Jinak řečeno, udělala jste na mě dojem. Pokud nemáte námitky, rád bych s vámi navázal spolupráci.“

Nemohla uvěřit vlastním uším. Už od začátku své kariéry poznávala různé kapacity v oblasti umění. Ať už se jednalo o samotné umělce, sběratele či obecně odborníky na umění. Každopádně Samuel Kettner byl někdo, s kým by se chtěl poznat každý umělec či člověk, co se o umění zajímá. Vlastnil rozsáhlou sbírku velice vzácných exponátů, kterou pronajímal světovým muzeím jako Národní galerie v Británii či Metropolitní muzeum v New Yorku. Svou pověst si navíc vylepšil ochotou podpořit ne tak známé tvůrce jejich distribucí a propagací.

„Námitky? Jak bych mohla?“ vyslovila řečnickou otázku, přičemž v jejím tónu zazněla nevíra nad možností, že by někdo nějaké námitky ohledně spolupráce s tímto mužem mohl mít. „Nedokážu vyjádřit potěšení z vaší důvěry ve mě,“ pronesla s úsměvem někoho, kdo právě vyhrál milion korun.

„Výborně, to rád slyším.“

Další příval slov uzemnila přicházející servírka nesoucí objednávku. Vůně linoucí se z šálku plného černé tekutiny probudila k životu i Vivieniny napjaté nervy.

Opatrně uchopila ucho a usrkla blahodárného nápoje, který proměnil den z „co čumíš, idiote“ na „dobré ráno.“

„Nuže, pro začátek mám jeden obraz, který je sice v pořádku, ale potřebuji vaše oko a taky vaše výjimečné znalosti.“

Vivien seděla jako opářená a nezmohla se ani na slovo. Na škole jí často říkali, že má neskutečnou schopnost nahlížet na umění jinak než ostatní, a ze všech různých prací a seminářek dostala vždy nejlepší známky, ale jen dělala na sto procent, co ji baví. Ačkoliv je pravda, že malby neviděla jen jako pouhé obrazy skutečnosti nebo nějaké biblické epizody, ale spatřovala v nich kus historie, myšlenky malíře a pohled společnosti, život, jaký kdysi byl, nebo jaký ho chtěli mít, to záleželo na daném umělci. Často po ní chtěli její pohled na nový obraz nejen v galerii, ale díky tomu, že publikovala různé práce a rozhovory na téma umění, se na ni obraceli i někteří sběratelé, kteří si pořídili nějaký nový kousek do své sbírky.

„Samozřejmě to po vás nechci zadarmo a jako protislužbu vám nabízím výstavu vlastních obrazů nejen zde, ale i v zahraničí,“ pokračoval a Vivien spadla brada ještě níž. Mít vlastní výstavu, a ještě za hranicemi? To byl sen nejednoho umělce a ona si přesně tohle přála už od dětství.

„To by bylo možné?“ vydechla překvapeně.

„Ano. Pokud se nemýlím, ráda byste malovala, ale v dnešní době se nové tváře bohužel těžko prosazují. Mohl bych vám s tím pomoci.“

„Páni, to by bylo báječné.“ Zůstala na něho užasle zírat a nevěřila vlastním uším. Konečně se jí splní dlouholeté přání. S podporou muže takového formátu a autority nejen ve světě umění by to skutečně mohla někam dotáhnout.

„Takže souhlasíte?“ Chopil se Samuel svého šálku a pozvedl jej k ústům roztáhnutým do širokého úsměvu. „Vy pomůžete mně a já zase vám.“

„Jistě, souhlasím.“

„Cítím náznak spokojenosti? Každopádně zítra, pokud máte volno, byste mohla obhlédnout mou sbírku a poté bych vám

ukázal, co po vás žádám,“ navrhl decentně manipulativním tónem, jímž dal najevo, že informaci spíše oznamuje, než že by se jí ptal.

„Uvidíme se tedy zítra. Ve dvě hodiny?“

Naštěstí měla zítra volno, tudíž přikývla, že souhlasí.

„Přijede pro vás můj řidič, takže si nemusíte lámat hlavu s dopravou.“

Než stačila cokoliv dalšího říct, vstal od stolu a položil na něj peníze za obě kávy. V rychlosti se omluvil s tím, že má hrozně práce a málo času, a odkráčel pryč do ruchu večerního života.

„Tak co?“ zeptala se Gabča, když společně vycházely z kavárny. „Nevypadal na vraha.“

Pustila se do vyprávění. Po dlouhé době si vyměnily role, kdy Vivien nadšeně švitořila a Gábina tiše poslouchala a podporovala ji úsměvem.

Vivien rozklepaným hlasem popsala své kamarádce každý detail schůzky a nadšení, které se jí úspěšně dařilo přenést i na Gabču, se ani nesnažila skrývat.

Samuel Kettner, potěšen ze svého dnešního úspěchu, nastoupil do nejnovějšího modelu černé Toyoty, kde na něho čekal i soukromý řidič, který po usednutí svého zaměstnavatele zamířil s vozem do rušných pražských ulic plných dopravních prostředků spěchajících do neznáma jako divoké šelmy.

Automobil se pomalu začal stáčet západním směrem, kde stála vila, kam její majitel obvykle jezdil. Vrnění v kapse však Kettnera přimělo sáhnout pro vyzvánějící telefon a přijmout hovor.

„Chceme s tebou mluvit,“ ozval se agresivně muž na druhé straně, „hned.“ Pak zavěsil.

Povzdychl si a zaklepal řidiči na rameno s žádostí o změnu trasy. Odložil telefon vedle sebe na sedačku a vyhlédl z okénka na rychle ubíhající okolí. I proti jeho vůli se mu vracela stará vzpomínka zahrabaná vzadu v jeho hlavě. Zhruba před dvaceti lety absolvoval stejnou trasu na stejné místo a za stejnými lidmi jako dnes. Nebylo to poprvé ani naposled, co se s nimi sešel. Dorazil tehdy na místo setkání, kde ho přivítaly dvě naprosto našťavané tváře.

„Pánové,“ začal tehdy svůj proslov, „mohu to vysvětlit.“

Jeden z nich ho zarazil gestem ruky. „Ne. Můžeš nám povědět, jak je možné, že jsi všechny ty dokumenty dokázal ztratit, a ještě jsi je za tu dobu nenašel?“ vykřikl a prudce vstal, přičemž rukou odstrčil židli tak, až se otočila na jedné noze kolem své osy, ale nakonec to ustála.

„Neztratil jsem je,“ bránil se a oplácel mu stejnou agresí. „Někdo je ukradl, a když je nemůžu najít já, tak je přece nenajde nikdo,“ snažil se rychle vyžehlit situaci, ale zdálo se, že taktika

nezabrala. Muž na něho cenil zuby jako rozzuřený pitbul, který se chystá zaútočit.

„Ani ty sám tomu nevěříš,“ ozval se druhý přítomný sedící klidně v křesle, ovšem i z jeho hlasu zněla zlost. „Klepeš se jak ratlík, aby je nenašel někdo jiný, tak nám tu nemaž med kolem pusy.“

„Vyřeším to, jasný?“ uklidňoval oba pány, „jsem na tom stejně jako vy dva.“ Oba se zatvářili, jako by s tím prohlášením nesouhlasili, ale mlčeli.

Škubnutí auta, když zastavilo, vrátilo Kettnera zpět do přítomnosti a vzpomínka zmizela jako oblak páry. Vystoupil a svůj krok směřoval k prosedivělému stavení. Vysoká budova čítající několik pater s mnoha byty ukrývala i jeden, do něhož právě mířil.

U vchodových dveří zašátral v kapse po svazku klíčů, na němž vyhledal ten správný. Odemkl, zatlačil do dveří a s odporem vklouzl do budovy, prošel šedou zašlou chodbou a zadíval se na schody, které v něm vyvolaly nepříjemné pocity fyzické námahy, a tak zmáčkl tlačítko pro přivolání výtahu. Nastoupil do malé kabiny a příslušným knoflíkem s číslem sedm zvolil cílové patro. Výtah se dal do pohybu a Kettnerovi se přitížilo, jako by se celá kabina najednou zmenšila na malinkou kostičku. Možná jsem měl jít raději pěšky, pomyslel si a litoval své chyby. Netušil totiž, v jakém rozpoložení dnes pánové budou, ale veselé to rozhodně nebude.

Vešel do dveří a stejně jako kdysi ho nepřivítaly příliš přívětivé obličejce, přesně jak předpokládal. Na jedné židli se tyčil vysoký muž, jehož postava přímo volala do okolí, že je v kondici a fyzicky zdatný. Naproti němu seděl druhý, jenž byl naopak zavalitý a jeho vyšší věk prozrazovaly šediny, které na jeho kstici z větší míry převažovaly.

„No tak, Same,“ začal mladší z nich a Kettner doufal, že snad tentokrát už nedojde na házení nábytku jako minule, „pochlub se ničím,“ rýpnul si do něho a dal si obzvlášť záležet, aby byl důraz, jaký kladl na slovo „ničím“, jasně patrný.

Kettner si ještě užíval chvilku ticha a sebevědomě hleděl do tváře obou mocných mužů.

„Dlouho ses neozval,“ pokračoval dál jeho společník, „bojíš se snad přiznat neúspěch?“

Kettnera štválo, že si z něho utahuje, respekt tomu chlapovi asi nic neříká, ale z jeho tónu vycítil, že má strach, a tím, že na něho svaluje chybu, se to jen snaží krýt. Zčásti ho chápal, i on pocíťoval úzkost, že se mu za takovou dobu nepodařilo najít ty zatracené dokumenty.

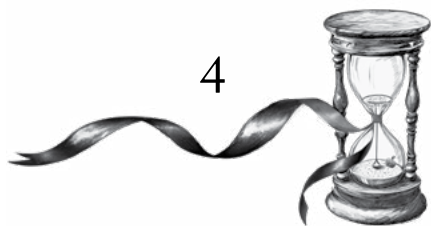
Zvednul ruku na znamení klidu. „Pánové, už mám řešení našeho problému,“ oznámil pyšně a vychutnával si jejich překvapené výrazy.

„Vážně? Do toho, nenapínej nás.“

„Našel jsem jednu z nejlepších znalkyní umění v okolí.“
„Skoro tak dobrou, jako byla kdysi ona,“ zašeptal si spíše pro sebe. Zhluboka se nadechnul, přičemž zahnal všechny možné myšlenky na ženu, kterou miloval. Po delší odmlce oběma mužům podrobně povyprávěl o Vivien, její práci a taky jejich setkání. „Konečně jsem se odvážil vzít někoho skutečně kompetentního, ne jako ty předchozí amatéry. Ona vyřeší, co potřebujeme.“

„Proč jsi si tím tak jistý?“

„Má sen, který jí můžu splnit, a zdá se, že pro něj udělá cokoli.“ Kettner sledoval výrazy měnící se z naštvaných ve vítězné. Věděl, že mají určité výhrady, ale zároveň že je to šance všechno napravit.

Když Vivien vyšla z vchodových dveří, oslnilo ji sluneční světlo, až musela na chvíli zavřít oči. Když se rozkoukala, přelétla pohledem po nábřeží Vltavy, kde se tyčily stromky zářící všemi barvami začínajícího podzimu prosvětlující šedost okolních budov. Po chvíli začala netrpělivě vyhlížet onoho řidiče, který pro ni měl přijet.

„Jste slečna Vincentová?“ vyrušila ji otázka jakéhosi mladíka v černém obleku stojícího u stejně tmavého auta, s nímž dokonale splýval. Nejistě po Vivien koukal, zřejmě se bál, zda oslovil správnou osobu a neuřízne si ostudu.

„Ano, to jsem já,“ zdvihla mírně obočí v náznak nečapavosti a doufala, že to mladého elegána přiměje objasnit situaci.

„Dobrý den.“ Původně nejistý hlas se přeměnil v sebejistý chraplák, jímž říkal: vím, co chci. Naštěstí to vypadalo, že hodlá vše upřesnit. „Jmenuji se Dušan Fišer a jsem řidič Samuela Kettnera. Pověřil mě, abych zajistil váš odvoz.“

Vivien se usmála a nastoupila do vozu. Černě potažené sedačky z očividně dost drahé kůže poskytovaly pohodlí hodné bohů obývajících oblaka. Zadní část auta diskrétně zakrývala příčka těsně za sedadlem řidiče a spolujezdce. Na vážnosti a důležitosti přidávala ztmavená okénka, jimiž bylo vidět ven, avšak dovnitř nikoliv.

Vůz se dal do pohybu a s určitou elegancí projížděl rušnou dopravou v centru hlavního města. Po několika kličkách se vymotali z bludiště aut, tramvají, trolejbusů a kol a všech dalších možných dopravních prostředků, nechávající za sebou město sta věží se pomalu zmenšovat.

Velká budova, před níž zastavili, připomínala spíše rodinné sídlo bohatých aristokratů než dům plný cenných obrazů. Dvoupatrová budova s podkrovím svou velikostí i vzezřením kralovala vzdálenějším sousedním domům. Při příjezdu si Vivien všimla obrovské terasy táhnoucí se po celé jedné straně domu ve výšce druhého patra. Podkroví ve stylu mansardové střechy zdobilo masivní balustrádové zábradlí s menšími sochami andělů držících lucerny. Hlavní vchod, který vypadal oproti celkovému dojmu celé budovy dosti chudě a střídmě, obohacovala stříška.

Mladý šofér pomohl Vivien z auta a dovedl ji na nejspíše smlouvené místo, poněvadž dodal, že pan Kettner si ji zde za chvíli vyzvedne, a poprosil o trochu strpení, načež se omluvil a odkráčel zpět k vozu, se kterým odjel pryč. Došla k závěru, že do soukromých garáží majetného sběratele.

Rozhlédla se po prostorné vstupní hale zářící bílým mramorem s dominantním schodištěm s železným pozlaceným zábradlím. Interiér působil neobyčejně majestátně. Už se nemohla dočkat zbytku domu.

„Zdravím, Vivien, je mi velkým potěšením vás zde uvítat,“ zahřměl hlas, jehož síla se ještě tisíckrát znásobila pomocí vnitřních prostor vchodové haly.

„Dobrý den, děkuji, je to tu velké.“

„Myslím, že můžeme začít, provedu vás,“ započal svůj monolog na téma veškeré umělecké tvorby v tomto domě.

Procházeli po královsky rudém koberci, který je vedl jako průvodce, a Vivien jen obdivně pohlížela na neskutečnou sbírku krásy, jakou už dlouho neviděla. Na stěnách visely významné obrazy z různých období a nechyběly ani nádherné vázy vystavené na komodách. Cítila se zde jako v ráji. Překrásné prostředí doplněné o významná díla světových umělců.

Na konci labyrintu chodeb se tyčilo další schodiště, méně honosné než to ve vstupní hale. Samuel ji vyzval, aby po něm

vystoupala nahoru, kde se ukrývaly další obrazy a umělecké předměty.

Vivien svým profesionálním okem a uměleckou duší vnímala i detaily výtvarných děl, na která se dívala.

Se zájmem sledovala obrazy, zdali na nich neobjeví něco nového. Bezradně zakroutila hlavou. Některá díla mají svá tajemství bezpečně namalována tak, aby jejich pravý smysl nebyl nikdy odhalen. Možná tkví smysl díla právě v tom, že nám jeho význam uniká.

„Líbí se vám?“ optal se s úsměvem od ucha k uchu, dívaje se přitom na její užaslý obličej.

„Je to nádhera,“ vykoktala nadšeně a netušila, jak to má vstřebat. Tohle jí v galerii snad nikdo neuvěří. Stále nemohla rozdýchat, že v jeden jediný den a na jednom místě zhlédla tolik krásných a cenných děl.

„To jsem rád.“ Podíval se na hodinky, které vypadaly, že stojí víc než všechno, co má Vivien doma. „Pojďte,“ pronesl a nasměroval ji do dvoukřídlých dveří, které oběma rukama otevřel. Za nimi se skrývala místnost s velikými okny opatřenými jemnými bílými záclonkami umožňujícími výhled do zahrady.

Stěny natřené světlou zelenou, jež osvěžovala celý pokoj, pokrývaly další z mnoha obrazů, které se ukrývaly v tomto domě. Uprostřed pokoje se tyčil objemný dřevěný konferenční stůl z mahagonu stojící na bílém koberci s mnoha vzory. Z jedné strany ho obklopovala široká pohovka na úzkých dřevěných nožkách, až bylo s podivem, že celou tíhu sedačky unesou, potažená jemnou světlou látkou a doplněná mnoha polštářky k vytvoření relaxační atmosféry. Stěžovat si na nedostatek míst k sezení by bylo zbytečné, neboť hned vedle stála ještě jedna, o něco menší pohovka stejného stylu. K osvětlení prostoru sloužily lampičky na odkládacích mahagonových stolcích na okraji sedacích souprav.

„Páni,“ vyšlo z Viv sotva slyšitelně. Interiér na ni udělal obrovský dojem.

Následovala svého hostitele dál do hlubin místnosti, která podle všeho kdysi sloužila svým předchozím majitelům jako obývací pokoj nebo odpočinkový salónek.

Pravý roh se od zbytku místnosti poněkud lišil. Stál tam veliký stůl, na němž ležely všechny možné restaurátorské pomůcky. Jako kdyby vytrhli kus dobového pokoje a vložili do něj novodobou laboratoř.

„Líbí se vám vaše pracoviště?“

Vivien na něho zírala s otevřenou pusou. Tady bude trávit čas, než zvládne splnit úkol, co jí uloží? Rty se jí roztáhly do zářivého úsměvu, který dával jasně najevo, že je více než spokojená. Už dlouho neviděla tak překrásný pokoj, a nyní má tu čest v něm pracovat.

Samuel se opět podíval na hodinky. „Rád bych vám pověděl víc, ale myslím, že sama uznáte za vhodné to odložit na zítra. Nedala byste si něco malého k jídlu nebo alespoň pítí?“

Najednou si uvědomila, že její žaludek zájem o svůj denní přírůstek energie dává dost jasně najevo. „Jistě. Bude mi potěšením,“ přijala nabídku občerstvení po prohlídce, která trvala bezmála dvě hodiny a byla sice velmi přínosná a obohacující, ale také trochu vyčerpávající.

To byl věčný problém zájemců o umění. Muzejní tempo není žádný med, a to především na záda a nohy. Když člověk prochází galerií víc jak dvě hodiny v kuse tempem, že by jej předhlonil i nejpomalejší šnek, což je standardní chuze muzejního návštěvníka, přestane kvůli úporné bolesti těla vnímat všechno, ať by ho to zajímalo sebevíc, ale pozornost zkrátka po takové době neudrží.

Samuel se otočil a vedl Vivien zpátky po schodech dolů přes rozsáhlou halu s nadměrně vysokým stropem. Když míjeli dvoukřídlé dveře s kazetami se skleněnou výplní vedoucí na

zahradu, která vyhlížela velice upraveně, až na její konec vy-
padající, jako by ho majitelé užívali někdy v minulém století,
všimla si Vivien podivné postavy mizející za jedním z keřů.
Zaostříla pořádně do venkovního prostoru, a když nikoho nevi-
děla, rozhodla se, že nad tím nebude více přemýšlet. Prostě je
to třeba zaměstnanec, nebo jen výplod její fantazie.

Odvrátila zrak od travnaté scenérie a upřela jej znovu na
Samuelova záda vzdálená natolik, že je v hloubi chodby sotva
viděla. Po dvou krocích se pro jistotu naposled ohlédla, jenže
bohužel spatřila i něco jiného než vstup na zahradu. Nebo spíš
někoho jiného, kdo jako zaměstnanec rozhodně nevypadal.

Dveřmi prošel muž mladého vzezření, v ruce držel pistoli a v očích mu plápolal ohníček hněvu a zuřivosti.

Vivien se okamžitě dala do křiku, který neměl dlouhého trvání, protože k ní cizinec bleskovou rychlostí přiskočil a zacpal jí pusou. Jediné, co ji v pudu sebezáchovy napadlo, bylo začít zběsile máchat rukama kolem sebe v domnění, že ho odežene podobně jako otravný hmyz, přičemž se snažila křičet i přes dlaň, přestože to nešlo.

„Ticho,“ řekl tichým, hlubokým mužným, překvapivě sameťovým hlasem, přesto důrazným k vytvoření autority.

Technika odhánění hmyzu na něj očividně absolutně nezbírala, jelikož pokrčil druhou ruku a celým předloktím ji bez větší námahy přišpendlil ke zdi. Se vší odvahou, kterou v sobě našla, se útočnickovi dívala do očí. V životě necítila takový strach. Strach, jenž v ní vyvolával pocity beznaděje a úzkosti. Strach navozující příznaky infarktu. Na tvářích ucítila slzy. Co s ní zamýšlí? Zabije ji? Je tohle konec?

„Hej, okamžitě ji pusťte!“ Ze všech stran se nesla ozvěna Samuelova hlasu ke k smrti vyděšené Vivien. „Co tu ksakru vůbec děláte?“ pokračoval výhrůžným tónem.

Neznámý násilník bez jakéhokoli náznaku strachu trhl rukou, kterou věznil Vivien u stěny, a tvrdě jí smýkl do prostoru. Vzápětí ucítila tlak na hrudníku, načež zjistila, že ji přes pravé rameno objal a držel tak, aby mu nemohla utéct. Na spánku ucítila chlad smrtonosného kovu. Srdce jí v hrudi bušilo jako kopyta splašených koní ženoucích se tryskem přes dřevěný most.

Zločinec se uchechtl. „Jistě, ale nejdřív mi vrať, co mi patří.“
„Nic vám tu nepatří,“ opáčil odhodlaně Samuel, připraven postavit se mu jako chlap.

„Seš si tak jistej?“

Jeho hlas jí naháněl husí kůži. Prerývaný dech jí pozastavil normální funkčnost plic a rozhodně nepomáhal zmírnit třas rukou ani brnění celého těla.

„A co třeba ten obraz?“ pokračoval útočník odhodlaně.

„Jaký obraz?“

„Ten, jenž má mnohem větší hodnotu než jenom peněží.“

Vivien překvapeně vykulila oči na Samuela, který nehnute stál a nedal najevo žádné emoce. O čem to mluví? Jaký obraz má pro něj takovou cenu? Co tím vůbec myslí?

„Nevím, o čem to mluvíte,“ odvětil klidným hlasem majitel celé sbírky.

„Nehraj blbýho.“ Jeho hlas zněl napůl netrpělivě, napůl rozlobeně. „Její život,“ Vivien cítila, jak jí zatlačil hlavní zbraně do hlavy, nejspíš aby podpořil svá slova, „nebo obraz. Vyber si.“

Vivien se zvedl žaludek a před očima se jí přehrál celý život v několika sekundách. Proboha, takhle přece nemůžu skončit, jsem příliš mladá, začala v duchu hysterčit, stejně jako zřejmě každý normální člověk v téhle situaci. Měla neskutečný strach z toho, co se stane dál. Kruci, šlo o její život! Sice neměla páru, o co se jedná, ale doufala, že mu Kettner buď dá, co chce, anebo alespoň udělá něco pro její záchranu. Přece jenom vlastní život jí byl teď milejší než nějaký obraz. A když je i ona schopná obětovat umělecké dílo, je situace opravdu vážná.

„Prosím, uklidněte se,“ pronesl klidně Samuel na adresu neznámého útočníka.

To snad není možný! On ho uklidňuje, když mi drží pistoli u hlavy?! V duchu se rozčílila. Nechtěla být na straně toho šílence, jenže Samuelovi se to mluví, když on není tím, na koho míří. Navíc moc dobře věděla, že udílet rady ohledně uvolnění

nervů nemá smysl ani u našťvaných lidí, natož u zjevně psychicky narušených. Naopak to může mít mnohem fatálnější důsledky.

Než stačil zločinec cokoliv odpovědět, zaslechli, jak se k nim blíží rychlé kroky. Škubnul s Vivien na stranu, takže viděli, že k nim přibíhají dva černě odění muži.

„Tuhle bitvu nevyhrajete,“ prohlásil odhodlaně Samuel.

„Ne, to máš pravdu, ale vyhraju válku.“ S těmito slovy odtáhl pistoli z jejího spánku a stisk kolem hrudi povolil. Odstrčil ji od sebe a proklouzl ven stejnou cestou, jakou přišel.

Pánové z ochranky vyběhli okamžitě za ním. Samuel se obrátil k Vivien. „Bude lepší, když vás odsud odvedu.“ Nabídl jí své rámě, které vděčně přijala, a nechala se odvést pryč. Zamířili do jídelny s dlouhým stolem, jenž by pohostil alespoň dvacet lidí.

„Jste v pořádku?“ K Vivien dolehla otázka vyřčená podobným stylem, jak to slýchávala od matky pokaždé, když si rozbila koleno.

„No, upřímně, moc ne. Nestává se často, že by na mě někdo mířil, a není to zrovna radostný zážitek,“ odpověděla rozklepaným hlasem.

„Je mi to moc líto. Omlouvám se za nastalé nepříjemnosti.“

„Nemusíte se omlouvat, nemůžete za to, Samueli. A víte alespoň, kdo to byl?“

„Bohužel, vím jen, že to není poprvé, co sem vnikl, ale pořád netuším, co po mně chce. Nechci vás však děsit a způsobit, že ztratíte zájem.“

„Už tu byl? Proč tedy nesedí za mřížemi?“ pokračovala neúnavně ve vyptávání, neboť toužila znát odpovědi na všechny své otázky.

„Nechytili ho.“

„Ukradl vám už něco?“

„Ne, naštěstí nic. Mnohokrát ale navštívil mou vilu. Prosím, řekněte, že nekončíte,“ prohlásil najednou prosebným, zoufalým